DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

11. juni 1998 *

I sag C-297/96,

angående en anmodning, som Social Security Commissioner (Det Forenede Kongerige) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Vera A. Partridge

mod

Adjudication Officer,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 1),

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer) og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Det Forenede Kongeriges regering ved L. Nicoll, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af barrister N. Paines

— Rådet for Den Europæiske Union ved F. Anton og A. P. Feeney, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Hillenkamp og C. Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. marts 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 2. september 1996, indgået til Domstolen den 11. september 1996, har Social Security Commissioner i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6, herefter »forordning nr. 1408/71«), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 1).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem en britisk statsborger, Vera A. Partridge, og Adjudication Officer vedrørende tilkendelse af »attendance allowance« (plejetilskud, herefter »AA«, også benævnt plejetillæg eller bistandsydelse) i henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning.

Den nationale lovgivning

3 Før den 1. april 1992 fandtes der efter britisk lovgivning to ydelser ved invaliditet, AA og »mobility allowance« (befordringstilskud, herefter »MA«).

4 Den 1. april 1992 blev der ved Disability Living Allowance and Disability Working Allowance Act 1991 indført en »disability living allowance« (invalidepension, herefter »DLA«), som var genstand for den sag, i hvilken der blev afsagt dom den 4. november 1997 (sag C-20/96, Snares, Sml. I, s. 6057). DLA består af to elementer: en ydelse, der udbetales til personer med behov for pleje, og som svarer til den tidligere AA, og en ydelse, der udbetales til bevægelseshæmmede, og som

svarer til den tidligere MA. Plejeydelsen udbetales efter tre forskellige satser, alt efter arten af den pågældendes handicap og behovet for pleje, mens mobilitetsydelsen udbetales efter to forskellige satser, alt efter arten og omfanget af indskrænkningen af den pågældendes førlighed. Plejeydelsens to første satser svarer til de satser, AA blev udbetalt efter, og mobilitetsydelsens første sats svarer til den, MA blev udbetalt efter.

5 Fra den 1. april 1992 blev allerede tilkendt AA — for så vidt angik ydelsesberettigede under 65 år — og MA konverteret til DLA, nemlig henholdsvis plejeydelse og mobilitetsydelse. Fra dette tidspunkt kunne der ikke længere tilkendes AA eller MA, idet personer over 65 år dog fortsat kunne tilkendes AA. I sidstnævnte tilfælde fik AA, der tidligere var reguleret ved Social Security Act 1975, hjemmel i section 64(1) i Social Security and Benefits Act 1992 og Social Security (Attendance Allowance) Regulations 1991.

6 AA er som DLA — og tidligere MA — en ikke-bidragspligtig ydelse. Den er ikke betinget af uarbejdsdygtighed og ydes uafhængigt af indkomst- og formueforhold. Den, som anmoder om ydelsen, skal i øvrigt opfylde betingelser om bopæl og ophold i Storbritannien.

7 Regulation 2(1) og (2) i Social Security (Attendance Allowance) Regulations 1991 bestemmer følgende:

»1) Medmindre andet følger af nedenstående bestemmelser i denne 'regulation', er betingelserne med hensyn til bopæl og ophold i Storbritannien med henblik

på anvendelsen af section 64(1) i Social Security Contributions and Benefits Act 1992 for enhver person på en bestemt dag, at den pågældende —

a) på denne dag —

i) har fast bopæl i Storbritannien og

ii) opholder sig i Storbritannien og

iii) har opholdt sig i Storbritannien i en periode på — eller i perioder, der sammenlagt udgør — mindst 26 uger ud af de 52 uger, der ligger umiddelbart forud for den pågældende dag, og

...

2) Med henblik på anvendelsen af paragraph 1)(a)(ii) og (iii) skal en person, uanset at han ikke opholder sig i Storbritannien på en bestemt dag, betragtes, som om han opholdt sig i Storbritannien, såfremt hans fravær udelukkende skyldes, at han på denne dag

...

d) midlertidigt opholder sig uden for Storbritannien, og hans fravær, da det begyndte, skulle være midlertidigt og ikke har strakt sig over en sammenhængende periode på mere end 26 uger, eller

e) midlertidigt opholder sig uden for Storbritannien med det særlige formål at blive behandlet for en invaliditet eller et handicap, som opstod, før han forlod Storbritannien, og Secretary of State har fastslået, at det er foreneligt med den rette anvendelse af loven, at han, hvis ovennævnte betingelse i denne sub-paragraph er opfyldt, betragtes, som om han opholdt sig i Storbritannien«.

Fællesskabsbestemmelserne

8 Før den 1. juni 1992, hvor forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, bestemtes det i artikel 4 i forordning nr. 1408/71:

»1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

...

b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

...

2. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt ...

...

4. Denne forordning finder hverken anvendelse på offentlig social og sundhedsmæssig forsorg ...«

9 I artikel 5 i forordning nr. 1408/71 tilføjedes det:

»Medlemsstaterne skal i erklæringer, der meddeles og offentliggøres i overensstemmelse med reglerne i artikel 97, angive deres lovgivning og ordninger, der omfattes af artikel 4, stk. 1 og 2 ...«

10 I afsnit L (Det Forenede Kongerige) i ajourføringen af medlemsstaternes erklæringer, som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 1408/71 (EFT 1986 C 338, s.1), anføres lovgivningen vedrørende AA.

11 Endelig bestemtes det i artikel 10 i forordning nr. 1408/71:

»1. Kontantydelser ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte, erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme samt ydelser ved dødsfald,

hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, medmindre andet er bestemt i denne forordning, ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende ...«

12 Ved forordning nr. 1247/92, som er udstedt i medfør af EØF-traktatens artikel 51 og 235, blev følgende bestemmelse indsat i artikel 4 i forordning nr. 1408/71 som stk. 2a:

»2 a. Denne forordning finder ligeledes anvendelse på særlige ikke-bidragspligtige ydelser, der er fastsat i en anden lovgivning eller ordning end dem, der er omhandlet i stk. 1 eller udelukket i henhold til stk. 4, når disse ydelser har til formål

a) enten at dække de risici, der svarer til de i stk. 1, litra a)-h), omhandlede sikringsgrene, i stedet for eller som tillæg til andre ydelser

b) eller udelukkende at sikre særlig beskyttelse af handicappede.«

13 Parallelt hermed blev artikel 5 i forordning nr. 1408/71 ændret, således at medlemsstaternes erklæring i henhold til denne artikel også kom til at omfatte »de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser«. Det Forenede Kongerige har ikke afgivet nogen erklæring med hensyn til disse ydelser.

14 Desuden blev der ved forordning nr. 1247/92 indsat en artikel 10a, hvori det hedder:

»1. Uanset artikel 10 og afsnit III modtager de personer, som er omfattet af denne forordning, udelukkende de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige kontantydelser i den medlemsstat, på hvis område de er bosat, og i henhold til dennes lovgivning, såfremt disse ydelser er anført i bilag IIa. Ydelserne udredes af institutionen på bopælsstedet og på dennes bekostning.

2. Institutionen i en medlemsstat, hvis lovgivning gør retten til de i stk. 1 omhandlede ydelser betinget af beskæftigelsesperioder, perioder med selvstændig beskæftigelse eller bopælsperioder, tager i fornødent omfang beskæftigelsesperioder, perioder med selvstændig beskæftigelse eller bopælsperioder, der er tilbragt i enhver anden medlemsstat, i betragtning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbragt på førstnævnte medlemsstats område.

3. Når lovgivningen i en medlemsstat gør retten til en i stk. 1 omhandlet ydelse, som tilkendes i form af en tillægsydelse, betinget af, at der oppebæres en af de i artikel 4, stk. 1, litra a)-h), omhandlede ydelser, og der ikke gøres krav på nogen ydelse af denne art efter den pågældende lovgivning, betragtes enhver tilsvarende ydelse, der tilkendes efter lovgivningen i en anden medlemsstat, som en ydelse, der tilkendes efter lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, med henblik på tilkendelse af tillægsydelsen.

4. Når lovgivningen i en medlemsstat gør retten til de i stk. 1 omhandlede ydelser til invalider eller handicappede betinget af, at invaliditeten eller handicappet første gang blev konstateret på denne medlemsstats område, anses denne betingelse for opfyldt, når invaliditeten eller handicappet første gang blev konstateret på en anden medlemsstats område.«

15 AA er anført i afsnit L (Det Forenede Kongerige), litra d), (bistandsydelse) i bilag IIa til forordning nr. 1408/71.

16 Endelig bestemmer artikel 89 i forordning nr. 1408/71, at særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning er anført i bilag VI. Dette bilag har i den udgave, der finder anvendelse i hovedsagen, i punkt 11 i afsnit L (Det Forenede Kongerige) følgende ordlyd:

»Ved anvendelse af forordningens artikel 10 ... betragtes plejetilskud (attendance allowance) tilkendt en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende i henhold til lovgivningen i Det forenede Kongerige som en invaliditetsydelse.«

17 Efter udstedelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1249/92 af 30. april 1992 om ændring af forordning nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 (EFT L 136, s. 28) indeholder afsnit L, punkt 5, i bilag VI til forordning nr. 1408/71 endvidere følgende bestemmelser:

»Ved anvendelsen af artikel 10a, stk. 2, på bestemmelserne om ret til plejetillæg (attendance allowance) ... tages der hensyn til den beskæftigelsesperiode, periode med selvstændig erhvervsvirksomhed eller bopælsperiode, der er tilbagelagt på en anden medlemsstats område, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde kravet om tilstedeværelse i Det Forenede Kongerige inden den dato, hvor retten til den pågældende ydelse indtræder.«

Hovedsagen

18 Vera A. Partridge modtog statslig alderspension samt tjenestemandspension fra Det Forenede Kongerige, og da hun var 83 år gammel, tildelte Adjudication Officer hende laveste AA fra den 21. juli 1992.

19 Den 27. juli 1993 forlod Vera A. Partridge Det Forenede Kongerige for at bosætte sig i Frankrig med sin søn. Hun er afgået ved døden den 11. november 1996.

20 Den 29. juli 1993 besluttede Adjudication Officer at fratage Vera A. Partridge det tildelte AA med den begrundelse, at hun fra begyndelsen ikke havde forladt Storbritannien rent midlertidigt, og at en af betingelserne i regulation 2(1) og (2) i Social Security (Attendance Allowance) Regulations 1991 derfor ikke var opfyldt. Denne afgørelse blev stadfæstet den 20. september 1993.

21 Ved en afgørelse af 11. juli 1994 gav Blackpool Social Security Appeal Tribunal ikke Vera A. Partridge medhold i den sag, som hun havde indbragt til prøvelse af denne afgørelse. Afgørelsen blev begrundet med, at hun fra den 28. juli 1993 ikke længere opfyldte kravet i regulation 2(1)(a)(i), i Social Security (Attendance Allowance) Regulations 1991. Fællesskabslovgivningen blev ikke nævnt i denne afgørelse.

22 Vera A. Partridge indbragte herefter sagen for Social Security Commissioner, der ophævede afgørelsen fra Blackpool Social Security Appeal Tribunal, for så vidt som denne havde undladt at tage stilling til fællesskabsrettens betydning for sagens afgørelse.

23 For så vidt angår fællesskabsretten har den forelæggende ret for det første fremhævet, at det ikke er bestridt, at Vera A. Partridge tilhører den personkreds, der er omfattet af forordning nr. 1408/71, således som denne er defineret i forordningens artikel 2.

24 Den nationale ret har endvidere anført, at hvis Vera A. Partridge havde opnået AA og derefter havde forladt Det Forenede Kongerige før den 1. juni 1992, da forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, havde hun kunnet fortsætte med at modtage den omtvistede ydelse i henhold til artikel 10 i forordning nr. 1408/71. Ydelsen ville da være blevet anset for at være en ydelse ved invaliditet i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71. Dette må efter rettens opfattelse følge af Domstolens praksis (jf. dom af 20.6.1991, sag C-356/89, Newton, Sml. I, s. 3017), af afsnit L, punkt 11, i bilag VI til forordning nr. 1408/71 og af Det Forenede Kongeriges erklæring i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71, hvori ydelsen er anført som en af de ordninger, der er omfattet af forordningens artikel 4, stk. 1.

25 I det konkrete tilfælde er Vera A. Partridge's ret til at modtage den omtvistede ydelse opstået efter den 1. juni 1992, og de rettigheder, som hun kan støtte på forordningen, må derfor bedømmes ud fra forordning nr. 1408/71 som ændret ved forordning nr. 1247/92, uden at hun kan påberåbe sig overgangsbestemmelserne om, at forordning nr. 1247/92 ikke påvirker rettighederne for de personer, som allerede modtog ydelsen, da forordningen trådte i kraft, eller opfyldte betingelserne for at kunne opnå ydelsen.

26 Den forelæggende ret har fundet, at Vera A. Partridge's situation i høj grad er sammenlignelig med den situation Kevin Snares befinder sig i, selv om Snares-sagen vedrører DLA. Det følger heraf, at såfremt Domstolen i dommen i Snares-sagen skulle nå frem til, at retten til at modtage DLA i et andet land i henhold til artikel 10, stk. 1, er opretholdt til trods for, at ydelsen falder ind under kategorien af særlige ikke-bidragspligtige ydelser, bør Vera A. Partridge også have ret til at modtage

AA i et andet land. Hvis Domstolen derimod i Snares-sagen i henhold til artikel 10a i forordning nr. 1408/71 måtte finde, at DLA ikke kan modtages i et andet land, har Adjudication Officer anført, at der bør træffes samme afgørelse i Vera A. Partridge's sag med hensyn til AA på trods af Det Forenede Kongeriges erklæring i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71 og uanset reglen i afsnit L, punkt 11, i bilag VI.

27 På denne baggrund har Social Security Commissioner besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal de spørgsmål, som er forelagt i sagen Snares mod Adjudication Officer (sag C-20/96), eventuelt besvares anderledes, hvis de stilles i en sag, hvor sagsøgeren i henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning er berettiget til plejetilskud som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, når henses til Det Forenede Kongeriges erklæring af 31. december 1986 i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og når henses til afsnit O (tidligere afsnit L), punkt 11, i bilag VI til forordningen?«

Det præjudicielle spørgsmål

28 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen i dommen i Snares-sagen har fastslået, at artikel 10a i forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1247/92, sammenholdt med bilag IIa, skal fortolkes således, at DLA er omfattet af artiklens anvendelsesområde og dermed udgør en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i forordningens artikel 4, stk. 2a, og at det derfor udelukkende er det koordineringssystem, der er indført ved artikel 10a, der gælder for den situation, en person, som efter den 1. juni 1992, hvor forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, opfylder betingelserne for at få tilkendt denne ydelse, befinder sig i.

29 I samme dom fastslog Domstolen, at gennemgangen af forordning nr. 1247/92, for så vidt som der heri med hensyn til DLA ses bort fra princippet om ophævelse af bopælsbestemmelser i artikel 10 i forordning nr. 1408/71, intet havde frembragt, der kunne rejse tvivl om forordningens gyldighed.

30 Dernæst bemærkes, at i medfør af artikel 10a i forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1247/92, modtager de personer, som er omfattet af forordningen, de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige kontantydelser i henhold til de koordineringsregler, der er fastsat i forordningen, på betingelse af, at ydelserne er anført i bilag IIa. Dette er tilfældet, for så vidt angår AA, om er nævnt i bilagets afsnit L (Det Forenede Kongerige), litra d).

31 Det må antages, at den omstændighed, at fællesskabslovgiver nævner regler, som f.eks. reglerne om AA, i bilag IIa til forordning nr. 1408/71, er et bevis for, at ydelser, der tilkendes i henhold til disse regler, er særlige ikke-bidragspligtige ydelser, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 10a i forordning nr. 1408/71 (jf. bl.a. dommen i Snares-sagen, præmis 30).

32 Det fremgår endvidere af artikel 10a's ordlyd, at de i bestemmelsen omhandlede ydelser desuden er omfattet af artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1247/92 (jf. dommen i Snares-sagen, præmis 31).

33 Under disse omstændigheder er en ydelse som AA som følge af, at den er anført i bilag IIa, omfattet af koordineringsreglerne i artikel 10a og udgør dermed en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i artikel 4, stk. 2a's forstand (jf. dommen i Snares-sagen, præmis 32).

34 Denne fortolkning støttes af tredje, fjerde, femte og sjette betragtning til forordning nr. 1247/92, hvoraf fremgår, at lovgiver havde til hensigt at indføre et særligt koordineringssystem, som tager hensyn til de særlige karakteristika ved visse ydelser, der både har lighedspunkter med den sociale forsorg og den sociale sikring, og som i henhold til Domstolens praksis var blevet betragtet som sociale sikringsydelser i forhold til arbejdstagere, som allerede var omfattet af den sociale sikringsordning i den stat, hvis lovgivning de påberåbte sig (jf. bl.a. dommene i Newton-sagen og Snares-sagen). Som generaladvokaten har anført i punkt 24 i sit forslag til afgørelse, udgør en ydelse som AA en sådan ydelse.

35 I øvrigt er den omstændighed, at Det Forenede Kongerige ikke har afgivet en særlig erklæring i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1247/92, hvori det bestemmes, at medlemsstaterne skal angive de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser, ikke til hinder for, at AA kvalificeres som en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i sidstnævnte bestemmelses forstand (jf. dommen i Snares-sagen, præmis 34).

36 Som Domstolen har udtalt i dommen i Snares-sagen (præmis 35), er den omstændighed, at en ordning ikke er angivet i en medlemsstats erklæring, ikke afgørende i denne henseende og beviser således ikke i sig selv, at ordningen ikke falder ind under anvendelsesområdet for den pågældende bestemmelse.

37 En sådan kvalifikation kan heller ikke drages i tvivl, hverken fordi AA i afsnit L, punkt 11, i bilag VI til forordning nr. 1408/71 defineres som en invaliditetsydelse ved anvendelsen af artikel 10 i samme forordning, eller fordi AA er omfattet af artikel 4, stk. 1, i overensstemmelse med Det Forenede Kongeriges erklæring, afgivet i henhold til artikel 5.

38 For så vidt angår definitionen i afsnit L, punkt 11, i bilag VI fremgår det af dennes ordlyd, at kvalifikationen af AA som en invaliditetsydelse er sket med henblik på anvendelsen af artikel 10 i forordning nr. 1408/71, uden at det herved i øvrigt udelukkes, at forordningens artikel 10a i givet fald kan finde anvendelse på den samme ydelse.

39 I denne henseende skal det bemærkes, at i henhold til artikel 2 i forordning nr. 1247/92 kan forordningen ikke bevirke, at personer, som allerede modtog ydelsen, inden forordningen trådte i kraft (stk. 1), eller opfyldte betingelserne for opnåelse af ydelsen (stk. 2), mister deres rettigheder. Selv om afsnit L, punkt 11, i bilag VI til forordning nr. 1408/71 vedrører personer, som modtog AA eller opfyldte betingelserne for at opnå ydelsen før den dag, da forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, idet disse personer fortsat kan påberåbe sig princippet om ophævelse af bopælskrav i henhold til artikel 10 i forordning nr. 1408/71, er det nævnte bilag, som det fremgår af nærværende dom, dog ikke til hinder for, at den situation, som de personer, der opfylder betingelserne for at opnå AA fra og med den 1. juni 1992, befinder sig i, er reguleret af artikel 10a i forordning nr. 1408/71.

40 Denne fortolkning, hvorefter AA — alt efter tidspunktet for handicappets indtræden — er omfattet af reglerne i artikel 10 eller de regler, der er indført ved artikel 10a i forordning nr. 1408/71, bestyrkes af afsnit L, punkt 5, i samme bilag, som ændret ved forordning nr. 1249/92, hvori det udtrykkeligt forudsættes, at artikel 10a, stk. 2, kan gælde for de bestemmelser, der regulerer retten til AA.

41 Hvad dernæst angår den ovennævnte erklæring fra Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71 bemærkes, at den omstændighed, at den ikke blev tilpasset ved ikrafttrædelsen af forordning nr. 1247/92, ikke kan føre til andet resultat, end at forordningsbestemmelserne skal fortolkes således, at en person som Vera A. Partridge, hvis handicap, der dannede grundlag for udbetalingen af AA, var indtrådt efter, at forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, udelukkende er omfattet af bestemmelserne i sidstnævnte forordning.

42 Herefter skal det stillede spørgsmål besvares med, at artikel 10a i forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1247/92, sammenholdt med bilag IIa, skal fortolkes således, at AA er omfattet af artiklens anvendelsesområde og dermed er en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i forordningens artikel 4, stk. 2a, og at det derfor udelukkende er det koordineringssystem, der er indført ved artikel 10a, der gælder for den situation, en person som sagsøgeren i hovedsagen, som efter den 1. juni 1992, hvor forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, opfylder betingelserne for at få tilkendt denne ydelse, befinder sig i.

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Social Security Commissioner ved kendelse af 2. september 1996, for ret:

Artikel 10a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983,

og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992, sammenholdt med bilag IIa, skal fortolkes således, at »attendance allowance« er omfattet af artiklens anvendelsesområde og dermed er en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i forordningens artikel 4, stk. 2a, og at det derfor udelukkende er det koordineringssystem, der er indført ved artikel 10a, der gælder for den situation, en person som sagsøgeren i hovedsagen, som efter den 1. juni 1992, hvor forordning nr. 1247/92 trådte i kraft, opfylder betingelserne for at få tilkendt denne ydelse, befinder sig i.

Gulmann Moitinho de Almeida Puissochet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juni 1998.

R. Grass

Justitssekretær

C. Gulmann

Formand for Tredje Afdeling